

A Fővárosi Ítéltábla dr. Mészáros Zsolt ügyvéd által képviselt felperesnek a Dr. Mészáros Győző Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségének a megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. február 5. napján kelt 26.G.43.774/2014/10. számú ítélete ellen az alperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 664.500,- (Hatszázhatvannégyezer-ötszáz) Ft első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az illetékfeljegyzési jogára tekintettel fizessen meg az államnak, az adóhatóság külön felhívására 240.000,- (Kettőszáznegyvenezer) Ft le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes mint adós és az alperes jogelődje az ... Leasing Autófinanszírozási Zrt. mint hitelező között 2007. május 24. napján Hitel- és opciós szerződés gazdálkodó szervezetek részére elnevezésű szerződés jött létre. A szerződésben eladó-szállítóként szerződést kötő fél volt az ... Kft. is, mivel a felperes a kölcsön teljes összegét egy, a szállító által biztosított Honda Civic típusú személygépkocsi 5.000.000,- Ft összegű bruttó vételárának teljesítéséhez kívánta felhasználni.

A szerződés 8. pontja tartalmazza a szerződés pénzügyi paramétereit, amely szerint a bruttó vételár 20%-a, azaz 1.000.000,-Ft a saját rész, míg a vételár hátralékához az adós 4.000.000,- Ft hitelt vesz fel alperestől 72 hónap futamidőre. A hitel devizanemét svájci frankban, az ügyleti kamatlábat 13,75%-ban, míg az induló THM mértékét 16,42%-ban határozták meg. Az induló törlesztő részlet összege 81.954,-Ft (1-72 hónap), a havi törlesztő részletek esedékessége minden hónap 15-e volt. A felek fizetési késedelem esetére a késedelmi kamat mértékét a mindenkor jégybanki kamat kétszeresében rögzítették.

A hitelszerződés 8. pontjának apró betűs részében írottak szerint a hitelező a hitelt oly módon folyósítja, hogy a hitelszerződés hatálybalépésekor a hitel teljes összegét az adós helyett és nevében megfizetett vételárrészként átutalja a szállító részére. A törlesztő részletek, a hitel ügyleti kamatlába és az induló THM a hitelező Általános Szerződési Feltételeiben meghatározott módon változhat, amit az adós az okirat aláírásával tudomásul vett. A felek a szerződés 9. pontja alapján a hitelező mint vevő javára a tulajdonszerzéstől számított 5 éves időtartamra opciós jogot kötöttek ki a gépkocsira azzal, hogy amennyiben a szerződés 5 évnél hosszabb ideig van hatályban, úgy az adós a vételi jogot köteles meghosszabbítani. 2012. január 4. napján további, 5 éves időtartamra új

vételi jog alapításáról szóló szerződést kötöttek.

A hitelszerződést 2010. szeptember 30. napján közös megállapodással akként módosították, hogy az ÁSZF rendelkezéseiben meghatározott „Havi Fix” devizaalapú hitelkonstrukcióra tértek át. A módosítás rögzítette, hogy az árfolyam-különbözetek üzleti kamatlába az Általános Szerződési Feltételekben és az Üzletszabályzatban meghatározottak szerint változhat.

A 4.1.4. pontban foglaltak szerint a „Havi Fix” konstrukció esetén a törlesztő részletek a 4.1.3. pont szerint kerülnek meghatározásra azzal a feltétellel, hogy az egyes törlesztő részletek esedékességekor keletkező árfolyam-különbözeteket az alperes a futamidő alatt halmozottan nyilvántartja, és pozitív halmozott árfolyam-különbözet esetén a törlesztő részleteken felül az adós köteles a keletkezett árfolyam-különbözetet megfizetni.

Az alperes 2013. május 5. napján kelt levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy a hitelszerződés futamideje lejárt, azonban az árfolyam-különbözetből és az azt terhelő kamatból eredően a felperessel szemben további 1.613.233,-Ft követelése áll fenn, melyet 20 db törlesztő-részletben van lehetősége megfizetni.

Az alperes 2014. március 13. napján kelt írásbeli nyilatkozatában a perbeli hitelszerződést a felperes fizetési kötelezettségének nem teljesítésére hivatkozással azonnali hatállyal felmondta, valamint tájékoztatta arról, hogy lejárt tőke-árfolyamváltozás címén 592.163,- Ft-ot, halmozott árfolyam-különbözet címén 772.812,- Ft-ot, egyéb címen további összeget tart nyilván, a felmondás folytán fizetendő teljes tartozása a felperesnek 1.532.412,- Ft.

A felperes a Pesti Központi Kerületi Bírósághoz 2014. február 19-én benyújtott keresetében a hitelszerződés érvénytelenségének a megállapítását kérte, utalva arra, hogy a szerződés jogszabályba ütközés miatt semmis.

Arra hivatkozott, hogy a szerződés megkötésekor hatályban volt, a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 210. § (2) bekezdésében foglaltaknak nem felel meg a szerződés, mivel az a folyósításkor alkalmazott deviza vételi, és a törlesztéskor alkalmazott deviza eladási árfolyamok között szükségképpen keletkező különbséget mint költséget nem nevesíti az egyéb költségek között. A keresetet a felperes módosította, ezért a Pesti Központi Kerületi Bíróság hatásköre hiányában a keresetlevelet áttette a Fővárosi Törvényszékhez.

A felperes ezt követően módosított, végleges keresetében a Hpt. 210. § (2) és (3) bekezdéseiben foglaltakra tekintettel a szerződés jogszabályba ütközés miatti, és a Ptk. 200. § (2) bekezdésének első mondata szerinti semmisségének a megállapítását és jogkövetkezményként a szerződés határozathozatalig terjedő időre történő hatályossá nyilvánítását kérte azzal, hogy ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás nincs.

Másodlagosan a Ptk. 209. § (1) és 209/A. § (1) bekezdése alapján a szerződés kétnemű árfolyamra vonatkozó rendelkezésének tisztességtelenségére figyelemmel kérte a szerződés érvénytelenségének a megállapítását azzal, hogy az ezzel kapcsolatos igényét a felperes kifogás útján érvényesíti. Előadta, hogy az alperes a „Havi Fix” konstrukcióból eredően a futamidő alatt nyilvántartott árfolyam-különbözetet és az azt terhelő kamat együttes összegét a felperes jelenlegi követeléseként tartja nyilván, így a felperesnek, mivel az eredeti szerződés szerinti fizetési kötelezettségét maradéktalanul teljesítette, kizárólag az árfolyam-különbözetből eredő tartozása áll fenn. Tekintettel arra, hogy az alperes követelése kizárólag e tisztességtelen rendelkezésen alapul, a perbeli esetben nem áll fenn ellenszolgáltatás nélkül maradó elszámolást igénylő szolgáltatás.

A Hpt. 210. § (2) bekezdésére alapított érvénytelenség körében arra hivatkozott, hogy a

szerződés nem határozza meg a törlesztő részlet részét képező integrált CASCO mint költség összegét, amelyet a szerződés aláírását követően létrejött külön megállapodás sem rögzít. Az ÁSZF 4.5.1. pontja szerint, az éves százalékban kifejezett teljes hiteldíjmutató a hitelszerződésben kerül megállapításra. A teljes induló hiteldíj mutató az ügyleti kamatláb, valamint a szerződéskötéskor ismert, adós által fizetendő költségek figyelembevételével került kiszámításra.

A felperes hangsúlyozta, hogy a kamat és a biztosítási díj két különböző költségelem, amelyek – a hitelező által alkalmazott konstrukció szerint – adott esetben további költségelemekkel kiegészülve alkotják az adós által fizetendő törlesztő részletet. Figyelemmel arra, hogy a biztosítási díj a törlesztő részlet eleme, és a kamattól nyilvánvalóan megkülönböztetendő, a Hpt. 210. § (2) bekezdéséből következik, hogy egyértelműen meg kell határozni, amelyre semmilyen formában nem került sor, ezért az egyértelműség fel sem merülhet.

A Hpt. 210. § (3) bekezdésén alapuló érvénytelenség körében arra hivatkozott, hogy a hitelszerződés a kamatot változó kamatként határozta meg, amelynek mértékét a hitelező jogosult egyoldalúan megváltoztatni, azonban az ügyleti kamat változásának feltételei nincsenek a hitelszerződésben meghatározva, ezért az a Hpt. e rendelkezése és a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmis. A hitelszerződés 8. pontja szerint a törlesztő részletek, a hitel ügyleti kamatlába és az induló THM a hitelező Általános Szerződési Feltételeiben meghatározott módon változhat.

A hiteldíj módosításának feltételeit, illetve körülményeit oly módon kell meghatározni, hogy azok alapján az adósnak lehetősége legyen ezen feltételeket, illetve körülményeket pontosan megismerni, illetve olyan mélységben, hogy azokból a jogban, illetve közgazdaságtanban járatlan ügyfél számára is egyértelművé váljanak a hiteldíj módosítás feltételei.

A felperes további hivatkozása volt, hogy a kölcsönszerződés nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütköző, és ezért a Ptk. 200. § (2) bekezdésének második mondata alapján is semmis. Ezt azzal indokolta, hogy a peres felek hitelszerződése nem állapítja meg a felperes árfolyamkockázatviselésének felső határát, hanem az árfolyam emelkedés kockázatát korlátozás nélkül a felperesre hárítja, annak ellenére, hogy a felperes a deviza alapú szerződésből következő és lehetséges árfolyam kockázatról nem kapott megfelelő tájékoztatást a szerződés megkötésekor. A felperes kizárólag az autókereskedővel, illetve annak képviselőjével tartotta a kapcsolatot, aki az ügylet pénzügyi részét illetően megfelelő ismeretek hiányában kellő tájékoztatást nem adott. Az ilyen módon létrejött szerződés esetén az árfolyamváltozásból eredő kockázat felperesre való telepítése ellentétes a társadalmilag elfogadott általános értékítéllettel, normákkal. Hivatkozott a 2/2010. (VI. 28) PK vélemény 6.a) pontjában foglaltakra, amely értelmében elsőként a bíróságnak a jogszabályba ütközés miatti érvénytelenséget, mint semmisségi okot kell vizsgálni. Emellett azonban a Ptk. 209. § (1) bekezdése, és 209/A. § (1) bekezdésében foglaltak alapján az árfolyamkockázat adósra történő áthárítására figyelemmel másodlagosan a 2/2014. PJE határozat 1. pontjában foglaltak alapján kérte a szerződés teljes érvénytelenségének kimondását. A hivatkozott PJE analóg alkalmazásával vizsgálni szükséges, hogy az árfolyamkockázat ügyfél általi viselése világos, érthető szerződési feltétele volt-e. Kifejtette, hogy a perbeli hitelszerződés 8. pontja és a „Havi Fix” konstrukcióra vonatkozó módosításhoz kapcsolódó ÁSZF 4.8. pontja a szélsőséges árfolyamváltozás esetére irányadó elszámolási kötelezettséget rögzíti, azonban sem az ÁSZF, sem a szerződés nem tartalmaz rendelkezést az árfolyamkockázat mibenléte és lényege vonatkozásában, amelyről a felperes megfelelő tájékoztatást nem kapott. E körben a Ptk. 205. §-ának (3) bekezdését, 239. § (1) bekezdését, és a Hpt. 78. § (1)

bekezdésében, valamint a 203. § (1), (6)-(7) bekezdéseiben foglaltakat hívta fel. Előadta, hogy a 2/2014. PJE határozat és az ezt követő jogalkotás a fogyasztói szerződéseket érinti, amelybe a tárgyi hitelszerződés nem tartozik bele, azonban analógia folytán az ott írtakat a jelen szerződésre is irányadónak kell tekinteni.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Érvelése szerint, semmilyen jogalap nem áll fenn, amely a perbeli szerződés érvénytelenségét eredményezné, és amely alapján az érvénytelenség bármilyen jogkövetkezményének levonása indokolt lehetne. A szerződés jóerkölcsbe ütközés miatti érvénytelenségének a megállapítása körében a Kúria 6/2013. számú PJE határozatában foglaltakra hivatkozott. Nem vitatta, hogy az alperesi jogelőd és a felperes között a Hitel- és opciós szerződés, valamint annak módosítása létrejött. A felperesi betéti társaság azonban a Ptk. 685. § c) pontja értelmében nem minősül fogyasztónak és az e) pont szerint a perbeli szerződés nem fogyasztói szerződés, ezért a szerződés nem tartozik a 2/2014. PJE határozat hatálya alá, az analógiaként sem alkalmazható. A biztosítási díjjal kapcsolatban a felperes által hivatkozott Hpt. 210. § (2) bekezdése tekintetében kifejtette, hogy a díjfizetés az alperest mint a felperes által kiválasztott biztosító társasággal jogviszonyban álló szerződő felet terheli. A felperessel szemben ezzel kapcsolatban semmilyen külön költség nem merült fel, nem került felszámításra. A felperes tudomásul vette, hogy a biztosítási díjak a törlesztő részletben kerülnek érvényesítésre. A törlesztő részletek kamat részét és egyben az ügyleti kamatláb szerződésben meghatározott mértékét az alperesi jogelőd határozta meg az általa megfizetett biztosítási díjak figyelembevételével, oly módon, hogy az számára közgazdaságilag fedezetet, megtérülést nyújtson. A felperes a törlesztő részletek szerződésszerű megfizetésével további költségek nélkül részesül az alperesi jogelőd által kötött vagyonbiztosítás előnyeiből. Kifejtette, hogy a Hpt. 210. § (2) bekezdése nem magánjogi jellegű rendelkezés, a jogszabály annak esetleges megsértéséhez az érvénytelenség, illetve semmisség jogkövetkezményeit nem fűzi, a Hpt. 213. § (1) bekezdésében foglalt egyértelmű rendelkezéssel szemben. Az adott rendelkezés közjogi jellegű, amely a felügyeleti hatóság által vizsgálható. Az ÁSZF a hiteldíj és az ügyleti kamat módosításának, valamint a módosításnak nem minősülő megváltoztatásának lehetőségeit egyértelműen szabályozza, különösen az ÁSZF 1.3 és 4.3. pontjában, összhangban az alkalmazandó Hpt., felperes által is felhívott 210. § (3) bekezdésével.

Előadta, hogy az ÁSZF 4.1, 4.2 és 4.3. fejezetei egyértelműen és közérthetően tartalmazzák a törlesztő részletek számításának módját, a kamat és a törlesztő részletek összegének módosulására vonatkozó egzakt szabályokat, amelyet a felperes a hitelszerződés 7. pontjában meghatározottak szerint, kifejezett nyilatkozatával tudomásul vett, elismerve ezzel egyben a Ptk. 205. §-ában foglalt teljesülését és az ezzel kapcsolatos tájékoztatásának fennálltát is. Az egyoldalú szerződésmódosítást szabályozó szerződéses rendelkezések érvénytelenségének a megállapítására irányuló felperesi kereseti kérelemmel kapcsolatban a Ptk. 209. §, 209/A. § (1) bekezdése, valamint a Ptk. 236. §-a alapján elévülési kifogást terjesztett elő. Előadta, hogy a tisztességtelenségre vonatkozó igényt már nem lehet érvényesíteni, a megtámadásra rendelkezésre álló határidő már eltelt. Álláspontja szerint a perbeli szerződés egyetlen, a felperes által felhozott okból sem érvénytelen. A hatályossá nyilvánítással kapcsolatos kérelem körében hangsúlyozta, hogy a felperes semmilyen számíttással, bizonyítékkal nem támasztotta alá az erre vonatkozó kérelmét, továbbá a kölcsönszerződés, illetve a kölcsönviszonyok jogdogmatikai jellegzetessége miatt a perbeli esetben, amennyiben az

érvénytelenség egyáltalán felmerülhet, kizárólag az érvényessé nyilvánítás lehet a jogkövetkezmény.

A felperes másodlagos kereseti kérelme körében a kétnemű árfolyam alkalmazására előadott igényének kifogás útján való érvényesítését – a perbeli pozíciókból és a perben érvényesített igényekből következően – értelmezhetetlennek és egyben megalapozatlannak minősítette.

A Fővárosi Törvényszék a 2015. február 5. napján kelt 26.G.43.774/2014/10. számú ítéletében a felperes elsődleges kereseti kérelmének helyt adott; megállapította, hogy a felperes és az alperesi jogelőd között 2007. május 24. napján kötött 2007.01.6886-ZZ. szerződésszámú Hitel- és opciós szerződés érvénytelen, egyidejűleg a határozathozatalig a szerződést hatályossá nyilvánította és megállapította, hogy a feleknek egymással szemben további elszámolási kötelezettségük nincs.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a Magyar Államnak, külön felhívásra 261.000,-Ft feljegyzett eljárási illetéket, valamint a felperesnek 217. 500,-Ft ügyvédi munkadíjat.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy elsődlegesen a felek között létrejött Hitel- és opciós szerződés Hpt. 210. § (3) bekezdésében foglaltaknak való megfeleléseit kellett vizsgálnia.

Kiemelte, hogy a perbeli kölcsönszerződés svájci frank alapú hitelszerződés, ami azt jelenti, hogy a pénzügyi körülmények változása már az alperes egyoldalú szerződésmódosítása nélkül is módosítja a szerződésben foglaltakat, hiszen a negatív pénzügyi változások, a kockázatok növekedése megemeli a svájci frank/forint árfolyamot, ezáltal a tőkét, a tőkén keresztül pedig – egyoldalú szerződésmódosítás nélkül is – a tőke után fizetendő kamatot és kezelési költséget. Ezért a bíróságnak az alperes által kikötött egyoldalú szerződésmódosítási feltételeket szigorúan és a deviza alapú nyilvántartás speciális jellegéhez igazodóan kellett vizsgálnia.

A bíróság megállapította, hogy az ÁSZF 4.3.3. pontjának rendelkezése, a 4.1.3. és 4.1.4. pontra való utalása ellenére a Hpt. 210. § (3) bekezdésébe ütközik, mivel az ÁSZF 4.3.3. pontja nem teszi egyértelművé a felperes számára, hogyan változik az ügyleti kamatláb változásával a törlesztő részlet. Önmagában az ÁSZF 4.1.3 pontjában és 4.1.4. pontjában a képletekkel meghatározott törlesztő részlet számítás sem átlátható a felperes számára. Nem egyértelmű a megfogalmazásból, hogy a törlesztő részletben milyen arányban szerepel a felek között 2007. május 30. napján kelt Megállapodás alapján fizetendő biztosítási díj. A biztosítási díjjal nem érintett törlesztő részlet összege pontosan mennyi, és az hogyan változik egyoldalúan az ügyleti kamatláb változása esetén.

Az ÁSZF 4.5.1. pontjában foglaltakra utalva kifejtette, hogy a kamat és a biztosítási díj két különböző költségelem, amelyek adott esetben további költségelemekkel kiegészülve alkotják az adós által fizetendő törlesztő részletet. A 2007. május 30. napján kelt Megállapodás 2. pontja értelmében egyértelmű, hogy a díjat a hitelező az adósra hárítja, amit a törlesztő részleten felül kell fizetnie. Mivel a biztosítási díj a törlesztő részlet eleme, és a kamattól nyilvánvalóan megkülönböztetendő, a Hpt. 210. § (2) bekezdéséből következik, hogy annak összegét egyértelműen meg kellett volna határozni, ami a szerződésben nem történt meg.

Az ügyleti kamatláb változásának hatását – amely a THM értékét is befolyásolja – a felperesnek nem volt lehetősége felmérni, ezen egyoldalú módosítási lehetőség nem került az ÁSZF-ben egyértelműen meghatározásra, ezért az ÁSZF 4.3.3. pontja a Hpt. 210. § (3) bekezdésébe ütközik.

A felperes másodlagos kereseti kérelmével összefüggésben megjegyezte, hogy az annak előterjesztésére nyitva álló határidő a Ptk. 236. § (1) bekezdés c) pontja alapján eltelt, az alperesnek

ezzel összefüggésben előterjesztett kifogása megalapozott volt.

A pervesztes alperes terhére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a perben felmerült költségek viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett előtt fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra, és újabb határozat hozatalára történő utasítását kérte a Pp. 252. § (3) bekezdésében foglaltak alapján, míg másodlagosan az ítélet megváltoztatásával a kereset teljes egészében való elutasítását és a felperes perköltség viselésére kötelezését.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a határozatot nem az ítéleti döntés szerinti tényállás alapját képező perbeli bizonyítékok okszerű és teljes körű mérlegelésével hozta meg. A levont jogkövetkeztetései a tényállásból nem következnek, azok iratellenesek. Az elsőfokú bíróság következtetései a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak sem felelnek meg, valamint a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltakkal ellentétesen, iratellenesen, ellentmondásosan és okszerűtlenül értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, tényeket.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú eljárás során előterjesztett valamennyi védekezésének fenntartása mellett egyetért az ítélet azon megállapításával, hogy a perbeli szerződés nem fogyasztói szerződés, így a tisztességtelenséggel kapcsolatos felperesi kérelmek a Ptk. 236. §-a alapján elévültek, azt a bíróság előtt érvényesíteni nem lehet. Megalapozatlanok ennek következtében a fogyasztókra irányadó jogszabályi rendelkezések, illetve a Kúria által megfogalmazott jogegységi iránymutatás alkalmazását célzó felperesi hivatkozások.

A fellebbezés részletes indokolásában előadta, hogy a szerződés deviza alapú kölcsönszerződés, amely a szerződés 7. pontjának alapulvételével az ÁSZF 4.1.1. pontja alapján mind a felperes, mind az alperesi jogelőd számára egyértelműen elfogadott volt. Az ÁSZF 4.1.3. és 4.2. pontjában foglaltak részletes bemutatásával utalt arra, hogy a szerződésben meghatározott ügyleti kamatláb alapján a kamat számítási mechanizmusa a szerződésben egyértelműen rögzítve volt. A felperesi fizetési kötelezettségek a mindenkori tőketartozás és a szerződésben rögzített, valamint a szerződéses szabályozás alapján megállapított éves ügyleti kamatláb szerint alakultak. A szerződés az alkalmazandó árfolyamok tekintetében részletes matematikai igényességű szabályozást tartalmaz, amelynél egzaktabb, átláthatóbb és érthetőbb szabályozás logikailag lehetetlen, a terhek jövőbeli változása alakulásának pontos kiszámíthatóságát a szerződéses szabályozás az ÁSZF 4.1.4. pontjában rögzítette. Az ügyleti kamatláb és a törlesztő részletek változására vonatkozó 4.3. pont ismertetése és a 4.3.2.b) pont kiemelése mellett hangsúlyozta, hogy az ÁSZF az ügyleti kamatláb jövőbeni meghatározására és újra meghatározására vonatkozó egyértelmű, referencia- kamatlábhoz kötött változó kamatozást rögzített, a CHF LIBOR változásának félévente figyelembe vett automatizmusa alapján. A perbeli szerződés szabályozási logikája éppen az volt, hogy ezek az adatok és számítások valamennyi ügyfél számára rendelkezésre álljanak, nyilvános paraméterek és egyértelmű, egzakt matematikailag is pontos képletek alapján.

E szabályozás matematikai igényességgel foglalja össze azt, hogy valamennyi árfolyamváltozás, annak mértékétől függetlenül az ... Bank által közzétett HUF/Devizanem számlakonverziós deviza eladási árfolyam, mint Aktuális Devizaárfolyam, és a 4.1.2. pont szerinti Bázis Devizaárfolyam hányados alkalmazása alapján egyenes arányban növelheti, illetve csökkentheti a törlesztő részletek összegét. Az is látható, hogy a CHF LIBOR változás, annak mértékétől függetlenül az ÁSZF 4.3. fejezetének alkalmazása alapján egyenes arányban növelheti, illetve csökkentheti az ügyleti kamatláb, a fizetendő kamat és ezek alapján a törlesztő részletek összegét. Ezért a hivatkozott szerződéses rendelkezések az ítéleti megállapításokkal ellentétben nem egyoldalú szerződésmódosítást rögzítő szerződéses rendelkezések, hanem a felek akaratától, szándékától és érdekeitől teljes mértékben független módon önmagában a szerződéses szabályozás alapján, automatikusan érvényesülnek a felek közötti jogviszonyban.

Hangsúlyozta, hogy Hpt. 210. § (3) bekezdése az egyoldalú szerződésmódosítást lehetővé tevő szerződéses rendelkezésekkel kapcsolatban fogalmaz meg elsősorban közjogi elvárásokat. Az tehát nem alkalmazható olyan esetben, ahol a szerződéses szabályozás a szerződésben rögzített automatizmuson alapul, mivel az nyilvánvalóan nem biztosít egyik fél számára sem olyan alakító jogot, amely a szerződéskötés kori ügyleti és szerződéses akaraton túlmutat, és a másik féllel szemben feljogosítaná az erre jogosult felet a szerződés rendelkezéseinek egyoldalú módosítására, ezért álláspontja szerint az elsőfokú ítélet e körben tett megállapításai a perbeli szerződés tartalmával ellentétesek. Ezek a szerződéses rendelkezések nem rendelkeznek egyoldalú szerződésmódosítási lehetőségről, ezért a bíróság a szerződés e kitételeit tévesen értelmezte és tévesen ítélte meg úgy, hogy azok tekintetében a Hpt. 210. § (3) bekezdése alkalmazható lehet. A Hpt. 210. § (3) bekezdésének jogi tartalmának elemzése kapcsán kifejtette, hogy a szabályozás nem a szerződéskötés kori szerződéses tartalommal kapcsolatos elvárást, kötelezettséget rögzít, hanem arra vonatkozik, hogy amennyiben a szerződésben szereplő kamatot, díjat vagy egyéb szerződéses feltételt a pénzügyi intézmény módosítani kívánja, azt csak akkor teheti meg, ha erre megfelelően szövegezett szerződéses rendelkezések feljogosítják. Ennek esetleges hiányában a szerződésmódosítás jogellenes, nem szerződésszerű. A perbeli szerződésben meghatározott rendelkezések szerződéses automatizmusként történő alkalmazása azonban nem szerződésmódosítás és nem egyoldalú szerződésmódosítás, mivel az erre vonatkozó szerződéses szabályozás már a szerződés megkötésekor adott volt, az a felek közötti eredeti szerződéses megállapodás részét képezte, mindkét fél által elfogadott módon. A Kúria 6/2013. számú Polgári jogegységi határozatának rendelkezéseire utalva kifejtette, hogy az egyébként általa vitatott, a Hpt.-ben felhívott kellékhányon alapuló érvénytelenség is kizárólag részleges érvénytelenséget eredményezhet, így ennek alapján a teljes érvénytelenség nem állapítható meg. Az elsőfokú bíróság nem értékelte azt a körülményt, hogy az érvénytelennek ítélt rendelkezések alkalmazása nélkül a szerződés teljesíthető, illetve értelmezhető-e. Ennek a vizsgálata azonban a BDT 2014/3058. számú eseti döntésben kifejtettek alapján nem mellőzhető.

A biztosítási díjjal kapcsolatosan kifejtettekkel szemben hivatkozott az elsőfokú eljárás során előadott érveire. Emellett a Ptk. biztosítási szerződésre vonatkozó 536. § (1), 539. § (1), 548. §-ában foglaltakat idézte, amely alapján az alperes a biztosítási szerződéseket maga kötötte meg, és így a teljes futamidőre előre teljesítette a biztosító részére díjfizetési kötelezettségét. A korábbi érveit kiegészítve előadta, hogy a szerződéssel kapcsolatban az alperesi jogelődnek mint a biztosítás szerinti szerződő félnek, és nem a felperesnek, a kölcsön összegének folyósítása mellett a biztosítási díj előre történő megfizetésével további kiadása keletkezett, azonban ezt nem egy összegben hárította át a felperesre, hanem a kamatláb meghatározásánál vette figyelembe. Hasonlóan az alperes működési költségeihez, refinanszírozási költségeihez, valamint egyéb költségeihez, amely a finanszírozás nyújtásával pénzügyi szolgáltatási tevékenység végzésével az alperesnek felmerült. Ezek azonban olyan „költségek”, amelyek a felperes számára kizárólag az ügyleti kamatláb meghatározottsága, és annak szerződésbeli elfogadására vonatkozó felperesi döntés meghozatala során jelentkeznek, és külön költségként történő kimutatására sem jogszabályi kötelezettsége, sem ésszerű indoka az alperesi jogelődnek nem volt. Ezért álláspontja szerint a szerződésben rögzítettekkel ellentétes volt az elsőfokú bíróság azon megállapítása, amely szerint a kamat és a biztosítási díj két különböző költségelem, valamint az, hogy a biztosítási díj a törlesztő részlet eleme, és a kamattól nyilvánvalóan megkülönböztetendő. Nincs semmilyen olyan jogszabályi rendelkezés, amely szerint olyan költséget vagy díjat kellene bármilyen pénzügyi intézménynek feltüntetni a szerződésben, amely nem az ügyfelet terheli, és nem jelent az ügyfél számára a kamaton és az egyéb, szerződésben meghatározott fizetési kötelezettségeken túl további fizetési kötelezettségeket, vagy amely fizetési kötelezettség a gépjármű üzemeltetésével és forgalomban tartásával van összefüggésben.

Hiányolta az ítélet indokolását a pertárgy értékének a megjelölése körében, mivel álláspontja szerint

az a perköltség megállapítása miatt a bíróság kötelezettsége lett volna.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, érdemben annak helytálló indokaira tekintettel.

Álláspontja szerint, helyesen megállapított tényállás alapján, helytálló jogi következtetéssel, megalapozottan adott helyt a kereseti kérelmének. Hangsúlyozta, hogy a bíróság az összecszerűség vonatkozásában megalapozott döntést hozott, e körben is tisztázta a tényállást. A felek hitelszerződést kötöttek, az adós tájékoztatási kötelezettségének teljes körűen ki kell terjednie a fizetési kötelezettség minden elemére a teljesítés kapcsán. A hiteldíj minden elemével kapcsolatos kérdés lényegi tartalmi eleme a szerződésnek, ezért a teljes érvénytelensége merülhet fel. A felperes nem vitatta továbbra sem, hogy perbeli szerződés nem fogyasztói szerződés, de álláspontja szerint a fogyasztói szerződésekre vonatkozó időközben kialakult bírói gyakorlatot megfelelően alkalmazni kell jelen szerződés esetében is. Fenntartotta a CASCO fizetésével kapcsolatos álláspontját, azzal, hogy az alperesi hivatkozás szerinti kamatelszámolás körében erre utalás a szerződésben nincs; a törlesztő részletben a kamat és a biztosítási díj egymáshoz való viszonya nincs kifejtve.

Az ítéletábra megállapította, hogy az alperes másodlagos fellebbezése alapos.

A Fővárosi Ítéletábra előjáróban rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a döntéshez szükséges mértékben feltárta, ami alapján a felperesi kereset teljes egészében elbíráható volt, annak csak részbeni kiegészítése szükséges.

Az elsődlegesen és másodlagosan előterjesztett kereseti kérelmek tekintetében nem merült fel olyan tény vagy körülmény, amelynek megállapításához a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű vagy teljes megisméltése szükséges lenne, erre a fellebbezésében az alperes maga sem hivatkozott, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 252. § (3) bekezdésében foglaltak alapján nem látta indokát az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének.

Az alperes fellebbezésében kifejtettekre tekintettel azonban az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete jogszabálysértő, mivel a döntés alapjául helyesen megállapított és szükséges mértékben feltár tényállás, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok ellenére a felek közötti Hitel- és opciós szerződés rendelkezéseit és az Általános Szerződési Feltételekben foglaltakat tévesen értelmezte, és ezért a szerződéskötéskor hatályos Hpt. 210. §-ának (2) és (3) bekezdései helytelen alkalmazásával állapította meg, hogy a perbeli kölcsönszerződés érvénytelen, és megalapozatlanul rendelkezett az érvénytelenség jogkövetkezménye körében a szerződésnek a határozathozatalig történő hatályossá nyilvánításáról akként, hogy a feleknek egymással szemben további elszámolási kötelezettsége nem áll fenn.

A másodfokú bíróság a tényállást a Hitel- és opciós szerződés 8. pontjának apró betűs szövegének egy részével, valamint a 11. pont „Záradékok” cím alatti rendelkezésének az Általános Szerződési Feltételek és Üzletszabályzatra vonatkozó részével, továbbá az ítélet indokolásában is hivatkozott 2007. május 30-án kelt külön okiratba foglalt, a biztosítást érintő Megállapodással egészíti ki az alábbiak szerint.

A hitelszerződés 8. pontjának apró betűs részében a felek azt is rögzítették, hogy az adós az okirat aláírásával az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatást is tudomásul vette, míg a szerződés 11. pontjában a Záradékok fejezetben rögzítették továbbá, hogy a szerződést és annak elválaszthatatlan mellékletét képező, az alperesi jogelőd Üzletszabályzatát és Általános Szerződési Feltételeit elolvasták, megértették és mint akaratukkal mindenben megegyezőt fogadják el, valamint annak egy-egy példányát átvették. Az adós kijelentette, hogy a hitel esetleges árfolyamkockázatáról szóló tájékoztatást megértette és tudomásul vette.

A felek 2007. május 30. napján a fenti szerződéshez kapcsolódóan további Megállapodást írtak alá a gépjárműre kötendő CASCO biztosítás tekintetében. Megállapodtak abban, hogy a hitelező – a biztosítóval létrejött külön megállapodás alapján – mint szerződő díjfizető teljes körű CASCO biztosítást köt a ... Biztosító Zrt. CASCO biztosítási módozatára. Az önrészt 10 %-ban, illetve 100.000,- Ft összegben határozták meg azzal, hogy a hitelező a CASCO biztosítás díját oly módon hárítja át az adósra, hogy azt a teljes futamidőre vonatkozóan a törlesztő részletben érvényesíti (a továbbiakban: integrált CASCO).

A Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza azt a felperes által az első- és másodfokú eljárásban sem vitatott tényt, hogy a felperes nem fogyasztóként kötötte a Hitel- és opciós szerződést, így az nem minősül fogyasztói szerződésnek. Ezért sem a Ptk. fogyasztói szerződések általános szerződési feltételei, vagy az egyedileg meg nem tárgyalta szerződési feltételek tisztességtelenségére vonatkozó rendelkezésekre irányadó Ptk. 209. § (1) bekezdése és a 209/A. § (2) bekezdésében foglaltak, sem a szerződéskötéskor hatályos Hpt. fogyasztókra, illetve a fogyasztási kölcsönszerződésekre vonatkozó rendelkezések nem alkalmazhatók a perbeli jogviszonyra.

Egyetértett a másodfokú bíróság is azzal a másodlagos kereseti kérelemmel összefüggésben részletesebb kifejtése nélkül elfoglalt ítéleti jogi állásponttal – amit a fellebbezésében az alperes sem kifogásolt –, hogy a felperesnek, mivel nem fogyasztó, kizárólag a Ptk. 209/A. § (1) bekezdés szerinti megtámadási joga volt, amelyet azonban a Ptk. 236. § (1) bekezdésében és (2) bekezdés szerint számítandó határidőn belül nem érvényesített, a 2014 februárjában benyújtott, majd ezt követően módosított keresete elkésett.

Osztotta a másodfokú bíróság az alperes fellebbezésében képviselt álláspontot, hogy a felek jogviszonyára sem a Ptk.-ban, sem a Hpt.-ben a fogyasztókra, illetve a fogyasztási kölcsönre vonatkozó jogszabályi rendelkezések nem alkalmazhatók, és nem vehetők figyelembe még analóg alkalmazás útján sem a fogyasztói kölcsönszerződésekkel kapcsolatban született, Kúria által elfogadott polgári jogegységi határozatokban foglalt iránymutatások. Ezért a 2/2014. PJE határozat 1. pontjában foglalt, az árfolyamkockázat vállalás adósra történő áthárítása kapcsán kifejtetteket nem lehet a perbeli jogviszonyban a felperesre vonatkoztatni, amiatt sem, mert mind a Hpt., mind a Kúria jogegységi döntéseinek alapját képező uniós jogi fogyasztóvédelmi norma, a Tanács 93/13/EGK irányelve kizárólag a természetes személyeket tekinti fogyasztónak. A fogyasztóvédelmi rendelkezéseket annak figyelembevételével határozza meg, hogy a pénzügyi intézménnyel szemben különleges szakmai-, gazdasági- és információs háttérrel nem rendelkező fogyasztó áll mint szerződő fél. Az ebből eredő egyenlőtlenséget kívánják a fogyasztóvédelmi rendelkezések a fogyasztó javára előírt fokozott védelmet biztosító szabályokkal kiegyenlíteni, és ezáltal a fogyasztók védelmét megerősíteni, tekintettel arra, hogy ugyanakkor az ügyletkötés kockázata a fogyasztót is terheli (2/2012. (XII. 10.) PK vélemény 6.a.) pont). A felperes azonban mint betéti társaság a szerződéskötéskor hatályos Hpt. 2. számú mellékletének III.5. pontja értelmében, amely a fogyasztási kölcsön fogalmát határozza meg, és e körben kizárólag a természetes személy részére nyújtott kölcsönt említi, hasonlóan a 13. pont szerinti lakossági kölcsön fogalmi meghatározásához, amely ugyancsak a természetes személyek által igénybe vett kölcsönt tekinteti lakosságinak, nem minősül fogyasztónak, ezért minden olyan felperesi hivatkozás, amellyel a fogyasztókra irányadó rendelkezések és jogegységi határozatok alkalmazását célozza, nem lehet megalapozott. Ily módon az árfolyamváltozásból eredő kockázat felperesre való hárítása a perbeli kölcsönszerződés tekintetében – amennyiben erről a felperes megfelelő tájékoztatást nem kapott – nem eredményezheti a szerződés ezzel összefüggő rendelkezésének tisztességtelenségét, legfeljebb a felperes tévedés vagy megtévesztés címén támadhatta volna meg a Ptk. 210. § (1) bekezdése alapján a 236. § (2) bekezdésében meghatározott határidőn belül, azonban a 2014-ben benyújtott kereseti kérelme nyilvánvalóan a megtámadásra nyitva álló határidőn túl került előterjesztésre. A

felperes által felhozott indokok alapján a kölcsönszerződés nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütköző volta sem állapítható meg, mivel annak fogalma nem egyezhet meg automatikusan a tisztességtelenség fogalmával. Nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközőnek a szerződés csakis az általános társadalmi megítélés kontextusában minősülhet, mivel a tisztességtelenség mint megtámadási ok kizárólag a felek szerződéses viszonyában értelmezhető és vizsgálható körülmény lehet. A fogyasztói szerződésekre irányadó Kúria 6/2013. PJE határozata az árfolyamkockázat adósra hárítása körében kimondta, hogy még a szigorúbb szabályozás alá eső fogyasztói szerződések sem ütköznek jóerkölcsbe az árfolyamkockázat áthárításából fakadó okból. Az ilyen tartalmú szerződések 2007-ben sem váltották ki a társadalom rosszallását, sőt ebben az időszakban egyre több deviza alapú kölcsönszerződést kötöttek, így az ilyen tartalmú szerződések az általános erkölcsi normákat nem sértettek.

A Fővárosi Ítéltábla e körben mutat rá arra, hogy az alperes nem hitelintézetként, hanem pénzügyi vállalkozásként kötötte a perbeli kölcsönszerződést, amit az alperes maga is megerősített a perbeli nyilatkozatai során, így vele szemben a hitelintézetekkel szemben támasztott előírások, a Hpt. 78. § (1) és (4) bekezdéseiben foglalt követelmények, valamint a lakossági kölcsönszerződésekre irányadó Hpt. 203. §-ának (6) és (7) bekezdéseiben foglaltak – tekintettel arra, hogy a perbeli szerződés lakossági kölcsönnek nem minősül – sem alkalmazhatóak, és nem kérhetőek számon az alperesen.

A másodfokú bíróság teljes egészében osztotta az alperes fellebbezésében, valamint az elsőfokú eljárásban kifejtett jogi álláspontját az elsőfokú ítéletben elfogadott érvénytelenségi okok tekintetében.

A szerződéskötéskor hatályos Hpt. 210. § (2) bekezdése szerint a pénzügyi és kiegészítő pénzügyi szolgáltatásra irányuló szerződésben egyértelműen meg kell határozni a kamatot, díjat és minden egyéb költséget vagy feltételt, ideértve a késedelmes teljesítés jogkövetkezményeit, és a szerződést biztosító mellékkötelezettségek érvényesítésének módját, következményeit is.

A (3) bekezdés kimondja, hogy a kamatot, díjat vagy egyéb szerződési feltételt csak akkor lehet egyoldalúan, az ügyfél számára kedvezőtlenül módosítani, ha a szerződést ezt – külön pontban – a pénzügyi intézmény számára meghatározott feltételek, illetve körülmények esetére egyértelműen lehetővé teszi.

Az elsőfokú bíróság helytelen jogi következtetéssel és a fenti jogszabályi rendelkezések téves értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy a 2007. május 30. napján kelt Megállapodás alapján a törlesztő részletben fizetendő CASCO biztosítási díjnak mint költségelemnek az egyértelmű és összecszerű meghatározása hiányában a szerződés a Hpt. 210. § (2) bekezdése alapján teljes egészében érvénytelen. A felek a kölcsönszerződés megkötésével csaknem egy időben 2007. május 30-án külön Megállapodást kötöttek, amelyben eltértek a Hitel- és opciós szerződés részét képező Általános Szerződési Feltételeknek a biztosításra vonatkozó rendelkezéseitől akként, hogy a gépjárműre kötendő teljes körű CASCO biztosítást az adós helyett a hitelező a biztosítóval létrejött külön megállapodás alapján maga kötötte meg, és vállalta a biztosítási díj fizetését. A felek közötti Megállapodás 2. pontja rögzítette, hogy a hitelező a CASCO biztosítás díját a teljes futamidőre vonatkozóan a törlesztőrészletben érvényesíti. A törlesztőrészlet összegét, valamint az ügyleti kamatlábat és a szerződés pénzügyi paramétereit a felek a Hitel- és opciós szerződés 8. pontjában egyértelműen meghatározták. A Hpt. idézett rendelkezése azokra az egyéb költségekre, illetve díjakra értelmezhető, amelyet a félnek a törlesztőrészleten felül kell viselnie, illetve teljesítenie. A perbeli esetben azonban a hitelező az általa előre megfizetett díjat a törlesztőrészletben érvényesítette, ami a szerződésben összecszerűen egyértelműen meghatározásra

került. A CASCO biztosítás díja ezáltal nem ezen felüli költséget jelentett az adós felperes számára, ezért nincs olyan egyéb fizetendő díj vagy költség, amelyet nevesíteni kellett volna a szerződésben. Egyetértett ezért az ítélőtábla a fellebbezésben kifejtett alperesi érveléssel, hogy a CASCO biztosítás díjának külön költségként történő kimutatására jogszabályi kötelezettsége nem állt fenn, mivel saját nyilatkozata szerint is, azt az ügyleti kamat %-os mértékében vette figyelembe a kamatláb meghatározásánál, egyéb nem nevesített költségeihez hasonlóan abban értékelte. Ezért a CASCO biztosítási díj összegszerű feltüntetésének hiánya nem eredményezte a perbeli szerződés érvénytelenségét.

A Fővárosi Ítélőtábla osztotta az alperes fellebbezésében kifejtett álláspontot, hogy a Hpt. 210. § (3) bekezdése az egyoldalú szerződésmódosítást lehetővé tévő szerződéses rendelkezésekkel kapcsolatban fogalmaz meg a pénzügyi intézmény számára kötelezettségeket. A perbeli ÁSZF-nek az ügyleti kamatláb és törlesztőrészletek változására vonatkozó 4.3. pontja, illetve annak alpontjai, valamint a 4.1.1. és 4.1.3. pontjai a törlesztőrészlet kiszámításának számítási módszereit matematikai képletek felállításával, valamint a képletekhez tartozó egyes elemek pontos megjelölésével határozza meg akként, hogy a 4.3.2.b.) pontja értelmében a felek a svájci frank alapú hitelszerződés hatályba lépése, illetve az ügyleti kamatláb újra megállapításának időpontjában a CHF LIBOR változásának figyelembe vételével határozták meg a kamatlábat, azaz a felek egy referencia kamatlábhoz kötött változó kamatozást rögzítettek. Ezt a 2/2012. (XII. 10.) PK vélemény 7. pont második francia bekezdése ún. értékmegtartási klauzulaként nevesíti.

A fellebbezésben is részletesen bemutatott ÁSZF rendelkezések értelmében a kamat- és törlesztőrészlet változása szerződéses automatizmusként kerül alkalmazásra, olyan matematikai képletek és azokhoz kapcsolódó részletes értelmező magyarázatokkal, ami visszaellenőrizhető, és amire az alperesnek nincs egyoldalú befolyása, hiszen a törlesztőrészlet összegének változása a CHF LIBOR változásának, illetve a deviza árfolyamok mozgásának a következménye lehet, amely szabályozást mint automatizmust matematikailag és egzakt képletek alapján rögzítettek a szerződésben. Ebből következően a 8. ponthoz tartozó apró betűs rész azon rendelkezése, miszerint a törlesztőrészletek, a hitel ügyleti kamatlába, és az induló THM a hitelező Általános Szerződési Feltételeiben meghatározott módon változhat, nem az alperes egyoldalú szerződésmódosítási lehetőségéről rendelkezik, az nem az alperes egyoldalú akaratnyilvánításának eredménye, így arra a Hpt. 210. § (3) bekezdése nem alkalmazható. Az elsőfokú bíróság ezért tévesen értelmezte a szerződés fenti rendelkezéseit, figyelmen kívül hagyta a fellebbezésben is hivatkozottakat, ezért megalapozatlanul jutott arra a jogi következtetésre, hogy az adott rendelkezések mint az egyoldalú szerződésmódosítást érintő szerződési feltételek nem felelnek meg a Hpt. 210. § (3) bekezdésében írtaknak, ezért az a szerződés teljes semmisségét eredményezi.

A Fővárosi Ítélőtábla a Hpt. 210. § (2) és (3) bekezdésének helyes értelmezésével összefüggésben rámutat arra, hogy e rendelkezések megsértésének esetére a törvény a lakossági fogyasztási szerződésekre vonatkozó Hpt. 213. §-ába foglalt egyértelmű, a szerződés semmisségét kimondó jogszabályi rendelkezéssel szemben nem fűzi a szerződés semmisségének a jogkövetkezményét. Ha a kölcsönszerződés lényeges tartalmát képező valamely díjban, költségben a felek nem állapodnak meg, illetve az egyoldalú kamat-, díj- vagy egyéb szerződési feltétel pénzügyi intézmény általi módosítására a szerződés rendelkezéseivel ellentétben, annak felhatalmazása nélkül, vagy attól eltérő okból kerül sor, az nem eredményezi a szerződés semmisségét, és különösen nem a teljes érvénytelenséget, hanem megfelelő kikötés hiányában az egyoldalú szerződésmódosítás, vagy valamely költség felszámítása mindössze szerződésszegő magatartást valósít meg, ami a felek közötti elszámolás tárgya lehet, de a szerződés érvényességét nem érinti. A Kúria hasonlóan foglalt állást az EBH 2005.G.1. számú elvi jelentőségű határozatában.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság téves jogi álláspontja folytán megalapozatlanul állapította meg a perbeli kölcsönszerződés érvénytelenségét a fenti jogszabályok alapján és rendelkezett az érvénytelen szerződés hatályossá nyilvánításáról.

A másodfokú bíróság ezért a fentiekben kifejtett indokokra tekintettel az alperes másodlagos fellebbezésében foglaltak szerint a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a felperes keresetét elutasította.

A felperes keresete a 4.000.000,- Ft összegű hitelszerződés és az ahhoz kapcsolódó biztosítékként létrejött opciós szerződés érvénytelenségének a megállapítására, illetve az érvénytelenség jogkövetkezményének levonására irányult, így a pertárgy értékét a Pp. 24. § (1) bekezdése és a Kúria 5/2013. PJE határozat 2.a.) pontja értelmében a szerződés szerinti hitel összege határozza meg.

A felperes mint pervesztes fél a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében köteles megfizetni a jogi képviselővel eljáró alperes részére az első- és másodfokú eljárásban felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5)-(6) bekezdései, valamint a 3. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú eljárás 217.500,- Ft, a másodfokú eljárás 127.000,- Ft, azaz összesen 344.500,- Ft bruttó összegű ügyvédi munkadíját, valamint a lerótt 320.000,- Ft fellebbezési eljárási illetéket. Erre tekintettel a másodfokú bíróság a felperest 664.500,- Ft első- és másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte az alperes javára, míg az illetékfeljegyzési joga folytán le nem lerótt 240.00,- Ft elsőfokú eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az adóhatóság felhívására köteles az államnak megfizetni.

Az alperes illetékbélyegben 28.000,- Ft fellebbezési többletilletéket rótt le, amit az Itv. 80. § (1) bekezdése alapján jogosult visszaigényelni az illetékes adóhatóságtól.

Budapest, 2015. év november hó 5. napján

. Mika Ágnes s.k.
a tanács elnöke

. Buglyó Gabriella s.k.
előadó bíró

. Ócsai Beatrix s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül:

bírósági tisztviselő